

❖ консолідація банківських установ через: консорціумне кредитування, створення банківських об'єднань (фінансових та банківських холдингових груп, банківських корпорацій), злиття банків, реорганізація банків;

❖ збільшення капіталу шляхом залучення субординованого боргу.

Підвищення рівня капіталізації вітчизняних банків забезпечить динамічне і ефективне функціонування всієї банківської системи України, сприятиме зростанню її конкурентоспроможного потенціалу у задоволенні потреб економіки у фінансових ресурсах.

Література

1. Основні показники діяльності банків України / Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=36807&cat_id=36798

2. Офіційний сайт Державної служби статистики — Звіт Державної служби статистики за січень 2013 року. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

3. Кульчицький М. І. Аналіз капіталізації банківського сектору України у кризовий та посткризовий періоди / М. І. Кульчицький, І. С. Кирилейза // Науковий вісник НЛТУ України. — 2012. — Вип. 22.9. — С. 225—232.

4. Воробйова В. О. Напрями підвищення капіталізації банків України / В. О. Воробйова // Економіка и управление. — 2012. — № 1. — С. 64—71.

5. Коваленко В. В. Проблеми капіталізації та оцінювання достатності капіталу банку / В. В. Коваленко, О. В. Крухмаль, Ж. І. Торяник // Актуальні проблеми економіки. — 2011. — № 8 (122). — С. 276—286.

Бондаренко Б.

(Юридичний факультет, II курс)

МЕЖІ ПРАВОЗДАТНОСТІ НЕНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

У зв'язку з неймовірно швидким розвитком генетики, медицини, та окремого її підвиду — біоінженерії, важливим постає питання чіткого окреслення на законодавчому рівні умовних прав ненародженої дитини. Норми національного законодавства мають бути прогресивними та відповідати сучасному розвитку

суспільних відносин у сфері медицини, та вітчизняна юридична наука має виробити чітку, обгрунтовану позицію щодо правоздатності зачатої, але ще ненародженої дитини, і саме це спричиняє необхідність дослідження даної теми.

Проблема потребує детального дослідження, оскільки вона недостатньо доктринально розпрацьована. Окремими проблемами прав ненародженої дитини займалися такі науковці, як К. Демиденко, Н. Беседкіна, М. Малеїна, Р. Стефанчук, О. Кохановська.

Цивільне законодавство, в ст. 25 ЦК України [1], виділяє правоздатність з моменту народження. Лише у певних випадках (на них наголошено в ст. ст. 1200, 1222 ЦК України) можливий захист інтересу ненародженої дитини, а саме у сфері спадкового права. Таке формулювання є вузьким, адже захист вигоди ненародженої дитини має бути відображений не лише у спадковому праві. Оскільки, звернувшись до міжнародного законодавства, в ньому можна знайти навіть права ненародженої дитини. Так, у Преамбулі Декларації прав дитини [2] наголошено на праві дитини на спеціальну охорону і піклування до народження. Тобто, можна розраховувати на певний спектр засобів захисту прав ненародженої дитини з боку національного законодавства. Також Принципом 4 Декларації прав дитини [2], ненародженій дитині надається право на здорове зростання і розвиток, включно дородовий і післяродовий догляд. Крім того у медичній доктрині панує твердження, що людина має дві стадії свого життя: перша — від зачаття до народження, друга — від народження до смерті. Тому наголошення на захисті вигоди дитини у дородовий період є вірним. Відповідно ненароджена дитина має отримувати захист ще і до народження. Даний принцип міжнародного права, якого має дотримуватись Україна як одна з держав-учасниць, надає ненародженій дитині право користуватися тими соціальними благами, які потрібні їй для нормального розвитку у лоні матері, що створює можливість нормального зростання та розвитку після народження.

З огляду на приведені вище положення міжнародних нормативно-правових актів можна зробити висновок, що у міжнародному праві виділяється саме окрема правоздатність ненародженої дитини. Але ненароджена дитина не може бути суб'єктом національного цивільного права у класичному розумінні, з огляду на це наділяти її правоздатністю неможливо. Тому, пропонується ввести у цивільне законодавство нову категорію «умовна право-

здатність» ненародженої дитини. Але в такому випадку постає питання, з якого саме терміну варто її виділяти?

Тертуліан стверджував, що людиною вже є той, хто нею стане [3, с. 40]. Відома концепція, за якою правоздатність виокремлюється з моменту зачаття. Прихильники цієї теорії вважають ембріона наділеним правоздатністю від самого зачаття. Але Рішенням Ради Європи по біоетиці від 1996 р. ембріона визнано людиною на 14 день після запліднення. З медичної точки зору, це рішення пояснюється тим, що в цей період (два тижні) мільйони клітин починають формувати людський організм, ембріон повний життєвої енергії та мозок, який знаходиться на початку свого розвитку, починає сприймати певні імпульси.

На момент, коли всі основні органи ембріона формуються, він стає плодом. Це відбувається на 8—9 тижні. Доктор медицини Жак Судо, наголошує на тому, що людський ембріон — а тим більше плід — має людську індивідуальність і особистісну сутність [4]. Як наслідок, плоду, на 12 тижні його розвитку, на відміну від ембріона належать певні умовні природні права. У цей період плід має більшість ознак живої дитини, які виділяються за шкалою Апгар, крім дихання (але легені вже формуються), нервова система розвивається, мозок здатен сприймати певні імпульси. Отже, плід з 12 тижнів має всі ознаки живої людини, яка володіє правоздатністю. Можна наголошувати на першому етапі формування свідомості майбутньої людини, існуванні не повністю сформованої нервової системи, першому прообразі людини.

Тобто пропонується виділяти умовну правоздатність з 12 тижнів розвитку ембріону. Саме на цьому етапі розвитку плід має отримувати захист своїх умовних прав на життя, індивідуальність та інших умовних природних прав.

Проаналізувавши всі вищевикладені положення міжнародно-правових актів, досягнення медичної науки, наукові роботи, було зроблено висновок, за яким не допустимо виділяти в цивільному праві інтерес ненародженої дитини. Потрібно виділяти умовні права ненародженої дитини. Слід констатувати, що ненароджена дитини наділяється певними умовними природними правами. Оскільки правами може наділятися лише суб'єкт права, а ненароджена дитина не розглядається законодавцем у якості суб'єкта права в класичному розумінні, постає необхідність виділення умовної правоздатності ненародженої дитини. З огляду на фізіологічні характеристики розвитку плоду та його вигоду народитися живим, та визначений Декларацією прав дитини повний догляд у дорододовий період, пропонуємо, виділяти умовну

правоздатність з дванадцяти тижнів розвитку ненародженої дитини. Як наслідок, стаття 25 ЦК України потребує корегування у вигляді внесення змін до неї.

Література

1. Декларація прав дитини прийнята резолюцією Генеральної асамблеї ООН від 20 листопада 1959 р. // Упорядник «Международная защита прав и свобод человека», — М: Юридическая литература, 1990 год. — 661 с.
2. Цивільний Кодекс України від 16 січня 2003 р № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40—44 — Ст. 356.
3. The philosophy of life. The Pope and the right to life // compiled by Rosario T. —Arlington: Pro Fratribus press, 1989. — 276 с.
4. Жак Судо про аборт [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.rodon.org/sj/a.htm>

Василенко О. С.

(ф-т інформаційних систем і технологій, IV курс)

СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ І НАЦІОНАЛЬНОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Під *інноваційною діяльністю* розуміють усі наукові, технологічні, організаційні, фінансові і комерційні дії, що реально приводять до здійснення інновацій або задумані з цією метою. До інноваційної діяльності належать також дослідження і розробки, не пов'язані прямо з підготовкою конкретної інновації. Під інновацією треба розуміти введення у використання будь-якого нового або значно вдосконаленого продукту (товару або послуги) або процесу, нового методу маркетингу або нового організаційного методу в діяльності підприємства, організації робочих місць або зовнішніх зв'язків [1].

Інноваційна діяльність виникла і розвивалась у різних країнах по-різному. У країнах-лідерах вона виникла природно, як результат найбільш оптимальних заходів із систематичної модернізації (оновлення) виробництва й експорту нової продукції на світові ринки. У ряді розвинутих країн за вимогою бізнесу створювали атмосферу інноваційного підприємництва прийняттям відповідних законодавчих актів. У результаті, в країнах-